

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen i utökad sammansättning)

den 8 juli 2020 *

”Ekonomisk och monetär politik – Tillsyn över kreditinstitut – Artikel 18.1 i förordning (EU) nr 1024/2013 – Administrativ sanktionsavgift som ECB påfört ett kreditinstitut – Artikel 26.3 första stycket i förordning (EU) nr 575/2013 – Pågående åsidosättande av kapitalbaskraven – Överträdelse genom oaktsamhet – Retroaktiv tillämpning av mindre ingripande repressiv lagstiftning – Föreligger inte – Rätten till försvar – Sanktionsavgiftens storlek – Motiveringsskyldighet”

I mål T-576/18,

Crédit agricole SA, Montrouge (Frankrike), företrätt av advokaterna A. Champsaur och A. Delors,

sökande,

mot

Europeiska centralbanken (ECB), företräd av C. Hernández Saseta, A. Pizzolla och D. Segoin, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av ECB:s beslut ECB/SSM/2018-FRCAG-75 av den 16 juli 2018, som antogs enligt artikel 18.1 i rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till ECB i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63), om att ålägga sökanden en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro, för pågående åsidosättande av kapitalbaskraven enligt artikel 26.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013, om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1, och rättelser i EUT L 208, 2013, s. 68, EUT L 321, 2013, s. 6 och EUT L 20, 2017, s. 3).

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen i utökad sammansättning),

sammansatt av ordföranden S. Papasavvas samt domarna V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl och I. Nömm (referent),

justitiesekreterare: handläggaren M. Marescaux,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 21 januari 2020,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Sökanden, Crédit agricole SA, är ett franskt kreditinstitut som står under direkt tillsyn av Europeiska centralbanken (ECB).
- 2 Den 22 december 2016 sände ECB:s utredningsenhet ett meddelande om invändningar till sökanden enligt artikel 126.1 och 126.2 i ECB:s förordning (EU) nr 468/2014 av den 16 april 2014 om upprättande av ramen för samarbete inom den gemensamma tillsynsmekanismen mellan ECB, nationella behöriga myndigheter och nationella utsedda myndigheter (ramförordningen om SSM) (EUT L 141, 2014, s. 1). ECB gjorde gällande att sökanden hade klassificerat kapitalinstrument som kärnprimärkapitalinstrument (nedan kallat CET 1-instrument) utan förhandstillstånd från den behöriga myndigheten, i strid med artikel 26.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1, och rättelser i EUT L 208, 2013, s. 68, EUT L 321 2013, s. 6 och EUT L 20, 2017, s. 3).
- 3 Den 18 januari 2017 inkom sökanden med sitt skriftliga yttrande över meddelandet om anmärkningar.
- 4 Den 2 augusti 2017 översände ECB:s utredningsenhet ett utkast till beslut till sökanden för skriftligt yttrande.
- 5 Den 4 augusti 2017 begärde sökanden att ECB skulle förlänga fristen för att inkomma med yttrande. Den 7 augusti 2017 biföll ECB delvis denna begäran och förlängde fristen till den 30 augusti 2017.
- 6 Den 30 augusti 2017 inkom sökanden med ett skriftligt yttrande över det utkast till beslut som det hade fått del av.
- 7 Den 16 juli 2018 antog ECB beslut ECB/SSM/2018-FRCAG-75 med stöd av artikel 18.1 i rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till ECB i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63) och ålade sökanden en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro för ett pågående åsidosättande av kapitalbaskraven i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 (nedan kallat det angripna beslutet).
- 8 ECB har för det första gjort gällande att sökanden har gjort sig skyldig till en överträdelse. ECB anser att det följer av artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 att kreditinstituten inte kan klassificera sina kapitalinstrument som CET 1-instrument förrän de erhållit förhandstillstånd från den behöriga myndigheten.
- 9 ECB tillbakavisade sökandens argument att stamaktier fanns upptagna på den förteckning som Europeiska bankmyndigheten (EBA) offentliggjort i enlighet med artikel 26.3 tredje stycket i förordning nr 575/2013 (nedan kallad den förteckning som offentliggjorts av EBA). Den ansåg i huvudsak att förekomsten av ett instrument på denna förteckning inte befriar ett kreditinstitut från skyldigheten att inhämta förhandstillstånd från den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013.
- 10 ECB påpekade att sökanden den 23 juni 2015, den 12 november 2015 och den 21 juni 2016 hade genomfört tre emissioner av stamaktier med en "lojalitetsklausul" som gav aktieägarna en högre utdelning för varje aktie som de innehade under en sammanhängande period av minst två år. ECB kritiserade kreditinstitutet för att utan dess tillstånd ha klassificerat dessa kapitalinstrument bland sina

CET 1-instrument i de konsoliderade kvartalsvisa deklarationerna om kapitalbas och kapitalbaskrav mellan andra kvartalet 2015 och andra kvartalet 2016 och i sina meddelanden om information enligt tredje pelaren mellan den 30 juni 2015 och den 30 juni 2016.

- 11 ECB erinrade även om att den gemensamma tillsynsgruppen den 18 april 2016 hade informerat sökanden om skyldigheten att begära och erhålla tillstånd från ECB innan den klassificerade kapitalinstrumenten bland sina CET 1-instrument, varefter sökanden den 30 maj och den 22 juni 2016 hade lämnat in ansökningar om tillstånd avseende dels emissionerna den 23 juni och den 12 november 2015, dels emissionen av den 21 juni 2016. ECB beviljade tillstånden den 26 juli respektive den 29 augusti 2016.
- 12 ECB drog härav slutsatsen att sökanden inte hade iakttagit artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 av den 30 juni 2015 till den 30 juni 2016, genom att klassificera kapitalinstrument bland sina CET 1-instrument utan tillstånd av den behöriga myndigheten, och att överträdelsen åtminstone hade begåtts av oaktsamhet.
- 13 I det angripna beslutet erinrade ECB dessutom om att den, efter de tillstånd som den hade lämnat, hade informerats av EBA om att de stamaktier som innehöll en "lojalitetsklausul" inte uppfyllde de villkor som anges i artikel 28.4 i förordning nr 575/2013 och inte kunde klassificeras som CET 1-instrument. Detta föranledde ECB att den 1 augusti 2017 begära att sökanden skulle vidta lämpliga åtgärder för att göra sina stamaktier helt förenliga med förordning nr 575/2013.
- 14 För det andra ålade ECB sökanden en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro på grund av dess rättsstridiga beteende. ECB underströk att den, enligt artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013, hade rätt att ålägga en administrativ sanktionsavgift vid överträdelse av ett krav som följer av relevanta unionsrättsakter som är direkt tillämpliga och för vilka de behöriga myndigheterna är behöriga att ålägga administrativa sanktionsavgifter enligt relevanta bestämmelser i unionsrätten. ECB tillade att enligt artikel 18.3 i förordning nr 1024/2013 ska de sanktionsåtgärder som tillämpas vara "effektiva, proportionella och avskräckande".
- 15 När det gäller överträdelsens allvar beaktade ECB att de aktuella kapitalinstrumenten motsvarade 67 räntepunkter för sökandens CET 1-kvot den 30 juni 2016 och att åsidosättandet av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 hade skett i samband med fem på varandra följande kvartalsvisa rapporteringsperioder och tre informationspublikationer enligt tredje pelaren åren 2015 och 2016. ECB ansåg att överträdelsen åtminstone hade begåtts av oaktsamhet och påpekade att sökanden hade fortsatt att klassificera sina stamaktieemissioner som CET 1-instrument efter att ha underrättats av den gemensamma tillsynsgruppen om skyldigheten att inhämta dess förhandstillstånd.
- 16 Som förmildrande omständigheter beaktade ECB den omständigheten att den, till följd av sökandens ansökningar, hade tillåtit sökanden att klassificera sina stamaktieemissioner bland dess CET 1-instrument.
- 17 ECB ansåg att en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro, motsvarande 0,0015 procent av årsomsättningen för den koncern som sökanden tillhörde, utgjorde en proportionerlig sanktionsåtgärd.
- 18 För det tredje beslutade ECB att på sin webbplats offentliggöra den administrativa sanktionsavgift som påförts utan anonymisering av sökandens firma. ECB ansåg att de omständigheter som sökanden hade anfört för att hävda att ett sådant offentliggörande allvarligt undergrävde dess rykte och ställning på marknaden var rent hypotetiska, vaga och allmänna och därför inte gjorde det möjligt att visa att ett sådant offentliggörande skulle åsamka sökanden en oproportionerlig skada i den mening som avses i artikel 132.1 b i ramförordningen om SSM.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 19 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 25 september 2018.
- 20 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, tilldelades målet en ny referent, som förordnades att tjänstgöra på andra avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen denna avdelning.
- 21 På förslag av tribunalens andra avdelning beslutade tribunalen, med tillämpning av artikel 28 i rättegångsreglerna, att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning.
- 22 På referentens förslag beslutade tribunalen (andra avdelningen i utökad sammansättning) att inleda den muntliga delen av förfarandet och ställde, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i tribunalens rättegångsregler, den 13 december 2019 skriftliga frågor till parterna. Var och en av parterna besvarade tribunalens frågor och yttrade sig därefter över den andra partens svar.
- 23 Genom beslut av den 6 januari 2020 beslutade ordföranden på andra avdelningen i utökad sammansättning, efter att ha hört parterna, att förena förevarande mål med målen T-577/18 och T-578/18 vad gäller den muntliga delen av förfarandet.
- 24 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 21 januari 2020. Vid förhandlingen ombads ECB att skriftligen besvara en fråga från tribunalen och sökanden att yttra sig över detta svar. Parterna efterkom denna anmodan inom utsatt tid.
- 25 Genom beslut av den 2 mars 2020 avslutade tribunalen (andra avdelningen i utökad sammansättning) den muntliga delen av förfarandet.
- 26 Sökanden har yrkat att tribunalen ska
- ogiltigförklara det angripna beslutet,
 - förplikta ECB att ersätta rättegångskostnaderna.
- 27 ECB har yrkat att tribunalen ska
- ogilla talan, och
 - förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

- 28 Till stöd för sin talan har sökanden åberopat två grunder.
- 29 Den första grunden avser maktmissbruk i det angripna beslutet. Denna grund består av tre delar. Den första delgrunden avser åsidosättande av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013. Den andra delgrunden avser åsidosättande av artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013 och av rättssäkerhetsprincipen. Den tredje delgrunden avser huruvida den administrativa sanktionsavgift som ålagts sökanden är proportionerlig.
- 30 Som andra grund har sökanden gjort gällande att ECB har åsidosatt sökandens rätt att yttra sig genom att grunda det angripna beslutet på invändningar som inte uttryckligen anförts under det administrativa förfarandet.

- 31 Sålunda påpekats i punkterna 8–18 ovan konstaterade ECB i det angripna beslutet för det första att sökanden hade gjort sig skyldig till en överträdelse, för det andra ålade sökanden en administrativ sanktionsavgift för att beivra denna överträdelse och för det tredje föreskrev ECB att denna administrativa sanktionsavgift skulle offentliggöras på dess webbplats.
- 32 Tribunalen anser att det är lämpligt att göra en åtskillnad beroende på om sökandens kritik avser konstaterandet att sökanden gjort sig skyldig till en överträdelse eller påförandet av en administrativ sanktionsavgift.

Huruvida det angripna beslutet är lagenligt i den del det slås fast att sökanden gjort sig skyldig till en överträdelse

- 33 Genom den första grundens första del har sökanden i huvudsak gjort gällande att ECB har åsidosatt artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 genom att slå fast att sökanden gjort sig skyldig till en överträdelse. Vidare anser sökanden, i den första invändningen i den första grundens andra del, att ECB åsidosatte artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013 genom att anse att sökanden hade gjort sig skyldig till en överträdelse åtminstone av oaktsamhet. Slutligen har sökanden genom sin andra grund, som åberopats i andra hand, gjort gällande att slutsatsen att det föreligger en överträdelse i det angripna beslutet grundar sig på omständigheter som sökanden inte haft möjlighet att yttra sig över under det administrativa förfarandet, vilket utgör ett åsidosättande av sökandens rätt att yttra sig.

Den första grundens första del: Felaktig rättstillämpning vid tolkningen och tillämpningen av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013

- 34 I den första grundens första del har sökanden i huvudsak gjort gällande två invändningar.
- 35 Som första invändning har sökanden gjort gällande att ECB gjorde en felaktig tolkning och tillämpning av artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för de omständigheter som ECB lagt sökanden till last.
- 36 Genom den andra invändningen, som framfördes i samband med repliken, har sökandebolaget gjort gällande att de omständigheter som lagts till last under alla omständigheter inte längre utgör en överträdelse på grund av den ändring av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 som gjordes genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information, samt av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 150, 2019, s. 1). Sökanden har hävdats att tribunalen ska beakta denna ändring, eftersom den är att likställa med en mindre ingripande repressiv lag.

– Den första invändningen: Felaktig tolkning och tillämpning av artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för de omständigheter som lades sökanden till last

- 37 I punkt 3 i det angripna beslutet fann ECB att sökanden enligt artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 var skyldig att inhämta förhandstillstånd från den behöriga myndigheten innan den klassificerade sina stamaktieemissioner som CET 1-instrument, även om denna kategori av kapitalinstrument fanns med i den förteckning som offentliggjorts av EBA, med tillämpning av tredje stycket i denna bestämmelse.

- 38 Tribunalen anmärker att artikel 26 i förordning nr 575/2013 avser CET 1-instrument. Det ska påpekas att artikel 26.3 närmare bestämt rör de behöriga myndigheternas bedömning av huruvida de instrument som kreditinstituten klassificerar som CET 1-instrument uppfyller kriterierna i artikel 28 eller, beroende på omständigheterna, i artikel 29 i förordning nr 575/2013. I denna bestämmelse föreskrivs en särskild reglering av kapitalinstrument.
- 39 I artikel 26.3 i förordning nr 575/2013, i den lydelse som är tillämplig i målet, föreskrivs följande:
- ”De behöriga myndigheterna ska bedöma huruvida utgivna [CET 1-] instrument uppfyller de kriterier som anges i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29. I fråga om emissioner som görs efter den 28 juni 2013 får instituten klassificera kapitalinstrument som [CET 1-] instrument endast om tillstånd beviljas av de behöriga myndigheterna, som får rådgöra med EBA.
- I fråga om kapitalinstrument, med undantag för statligt stöd, som av den behöriga myndigheten anses vara godtagbara för klassificering som [CET 1-] instrument, men för vilka det enligt EBA är mycket komplicerat att fastställa om kriterierna i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29 är uppfyllda, ska de behöriga myndigheterna ge sin motivering till EBA.
- EBA ska på grundval av information från varje behörig myndighet upprätta, uppdatera och offentliggöra en förteckning över samtliga former av kapitalinstrument i varje medlemsstat som räknas som [CET 1-] instrument. EBA ska för första gången upprätta denna förteckning och offentliggöra den senast den 28 juli 2013.
- EBA får, efter en sådan granskningsprocess som föreskrivs i artikel 80 och, om man finner starka belägg för att dessa instrument inte uppfyller de kriterier som anges i artikel 28 eller, i tillämpliga fall, artikel 29, besluta att från förteckningen avföra kapitalinstrument utan statligt stöd som ges ut efter den 28 juni 2013 och tillkännagöra detta.”
- 40 I artiklarna 28 och 29 i förordning nr 575/2013, till vilka artikel 26.3 i den förordningen hänvisar, klargörs vilka villkor som CET 1-instrumenten ska uppfylla. I artikel 28 i förordning nr 575/2013 fastställs de villkor som är tillämpliga på kapitalinstrument som ges ut av kreditinstitut, medan artikel 29 i den förordningen avser egna villkor för kapitalinstrument som ges ut av ömsesidiga bolag, kooperativa sammanslutningar, sparbanker och jämförbara institut.
- 41 Parterna är oense om tolkningen av uttrycket ”de behöriga myndigheternas tillstånd” i artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013.
- 42 Sökanden har i detta avseende gjort gällande att de behöriga myndigheternas tillstånd ges per kategori av kapitalinstrument och att det kommer till uttryck genom att den aktuella typen av instrument förs in i den förteckning som EBA offentliggör enligt artikel 26.3 tredje stycket i förordning nr 575/2013. Eftersom stamaktier fanns upptagna i denna förteckning när sökanden klassificerade dem bland sina CET 1-instrument, anser sökanden att ECB gjorde en felaktig bedömning när den ansåg att denne hade åsidosatt artikel 26.3 i förordning nr 575/2013.
- 43 ECB anser däremot att artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 innebär att ett kreditinstitut måste begära förhandstillstånd från den behöriga myndigheten innan det registrerar ett kapitalinstrument som ett CET 1-instrument, trots att instrumentet finns med i den förteckning som offentliggjorts av EBA. ECB anser sig ha gjort en riktig bedömning när den i det angripna beslutet fann att sökandebolaget hade åsidosatt denna bestämmelse genom att klassificera tre emissioner av stamaktier bland sina CET 1-instrument utan föregående tillstånd.
- 44 Eftersom uttrycket ”de behöriga myndigheternas tillstånd” i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 inte definieras i denna förordning, är det nödvändigt att tolka det.

- 45 Enligt fast rättspraxis ska en unionsbestämmelse tolkas inte bara med beaktande av dess lydelse, utan också av sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som den ingår i (se dom av den 7 juni 2005, VEMW m.fl., C-17/03, EU:C:2005:362, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 46 När det för det första gäller lydelsen i artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 framgår det av denna bestämmelse att kreditinstitutet måste inhämta den behöriga myndighetens tillstånd innan det klassificerar sina kapitalinstrument som CET 1-instrument.
- 47 Det kan inte utläsas av lydelsen i artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 hur den behöriga myndighetens tillstånd ska komma till uttryck, eftersom begreppet "tillstånd" kan avse både ett förhandstillstånd som är tillämpligt på kapitalinstrument på individuell basis och ett tillstånd som beviljas i sin helhet per kategori av kapitalinstrument.
- 48 I motsats till vad sökanden har hävdats innebär den omständigheten att det i andra bestämmelser i förordning nr 575/2013 uttryckligen hänvisas till erhållandet av ett "förhandsgodkännande" från den behöriga myndigheten inte nödvändigtvis att användningen av ordet "tillstånd" i artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 avser en annan mekanism än den med förhandstillstånd.
- 49 Det framgår nämligen inte av samtliga bestämmelser i förordning nr 575/2013 som avser beviljande av antingen ett "tillstånd" eller ett "förhandsgodkännande" från den behöriga myndigheten att formerna för den behöriga myndighetens godkännande varierar enligt den terminologi som används i dessa bestämmelser. Det ska dessutom påpekas att denna åtskillnad inte är systematisk, eftersom det i andra språkversioner av förordning nr 575/2013 inte nödvändigtvis görs någon åtskillnad mellan "tillstånd" och "förhandsgodkännande", som återfinns i den franska versionen av förordningen.
- 50 ECB har inte heller fog för sitt påstående att begreppet "kategori av instrument" inte förekommer i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013. Eftersom det i det tredje stycket i den bestämmelsen hänvisas till "en förteckning över samtliga former av kapitalinstrument i varje medlemsstat som räknas som [CET 1]-instrument", som EBA offentliggör, föreskrivs i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 en prövning av huruvida kapitalinstrument per kategori är godtagbara att kvalificeras som CET 1-instrument. Det kan således inte anses att hänvisningen till "kapitalinstrument" i första stycket i denna bestämmelse nödvändigtvis innebär en prövning av varje kapitalinstrument på individuell basis.
- 51 Vad för det andra gäller den kontextuella tolkningen av artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 har sökanden hänvisat till andra och tredje styckena i denna bestämmelse. Andra stycket i denna artikel avser således den behöriga myndighetens, tillsammans med EBA, prövning av huruvida en viss form av kapitalinstrument kan kvalificeras som CET 1-instrument, vilket leder till att denna form av kapitalinstrument upptas i den förteckning som EBA offentliggjort enligt tredje stycket i samma artikel. Detta offentliggörande av EBA ger materiell form åt det tillstånd från den behöriga myndigheten som avses i artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013. Ett sådant offentliggörande innebär således att instrumentet uppfyller de allmänna villkoren i artikel 28 i förordning nr 575/2013 och att det ankommer på de berörda kreditinstituten att kontrollera huruvida kapitalinstrumentet i fråga uppfyller de individuella villkor som föreskrivs i denna artikel. Den behöriga myndigheten kan i efterhand kontrollera huruvida denna bedömning är välgrundad.
- 52 En sådan tolkning kan inte godtas.
- 53 För det första är den oförenlig med den skillnad i fråga om typen av samråd med EBA som görs beroende på huruvida samrådet sker enligt artikel 26.3 första eller andra stycket i förordning nr 575/2013. Medan ett sådant samråd endast framställs som en möjlighet för de behöriga myndigheterna i samband med första stycket, eftersom nämnda myndigheter "får rådgöra med EBA", innebär andra stycket i samma bestämmelse tvärtom att de behöriga myndigheterna systematiskt ska samråda med EBA.

- 54 Att följa det av sökanden förordade tillvägagångssättet skulle medföra att den behöriga myndigheten endast kontrollerade att de allmänna villkor som anges i artikel 28 eller i förekommande fall artikel 29 i förordning nr 575/2013 iakttagits innan ett kapitalinstrument klassificerades som CET 1-instrument. Sökanden har själv medgett att det ankommer på kreditinstitutet att kontrollera om emissionen av ett kapitalinstrument följer de individuella villkor som anges i artikel 28 eller i förekommande fall artikel 29 i den förordningen.
- 55 Tribunalen konstaterar att en sådan begränsning av de behöriga myndigheternas kontroll skulle strida mot artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013. Det följer nämligen av den bestämmelsen att ett kapitalinstrument får klassificeras som CET 1-instrument endast efter de behöriga myndigheternas tillstånd och att deras bedömning avser huruvida villkoren i artikel 28 eller, i förekommande fall, artikel 29 i denna förordning är uppfyllda, utan att det görs någon åtskillnad beroende på om dessa villkor har generell eller individuell räckvidd.
- 56 Artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 ska följaktligen tolkas så, att den avser två olika typer av beslut. För det första ett beslut som antas som ett resultat av det samarbete mellan de behöriga myndigheterna och EBA som avses i artikel 26.3 andra stycket i förordning nr 575/2013, vilket rör frågan huruvida vissa former av kapitalinstrument kan klassificeras som CET 1-instrument och vilket kommer till materiellt uttryck genom att kapitalinstrumenten införts i den förteckning som offentliggjorts av EBA, vilken avses i tredje stycket i denna bestämmelse. För det andra ett beslut som antas av den behöriga myndigheten, för vilken samråd med EBA endast är fakultativt och som syftar till att kontrollera om ett kapitalinstrument uppfyller samtliga villkor i artikel 28 eller, i förekommande fall, i artikel 29 i förordning nr 575/2013, oavsett om dessa villkor har generell eller individuell räckvidd.
- 57 Av detta följer att det faktum att ett kapitalinstrument är upptaget i den förteckning som offentliggjorts av EBA visserligen innebär att det i princip är godtagbart att kvalificera det som CET 1-instrument, eftersom det uppfyller de generella villkoren i artikel 28 eller, i förekommande fall, i artikel 29 i förordning nr 575/2013, men det innebär inte i sig att ett kreditinstitut får klassificera instrumentet bland sina CET 1-instrument. Kreditinstitutet ska dessförinnan översända detta instrument till den behöriga myndigheten för en konkret kontroll av huruvida dessa villkor, och särskilt de villkor som har individuell räckvidd, är uppfyllda.
- 58 Slutligen ska, för det tredje, hänsyn tas till lagstiftarens avsikt, när förordning nr 575/2013 antogs, att förbättra de kvalitativa och kvantitativa aspekterna av kapitalkraven i banksystemet, som det erinras om i skäl 1 i förordning nr 575/2013 och som upprepas i skäl 72 i samma förordning. I skäl 72 framhålls bland annat behovet av att ytterligare förbättra och harmonisera den kapitalbas som krävs av kreditinstitut och det hänvisas i detta avseende till ”en rad strikta kriterier för kärnkaptialinstrument”.
- 59 Det är således förenligt med lagstiftarens avsikt att ge företräde åt den tolkning av artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013 som bäst ger den behöriga myndigheten möjlighet att försäkra sig om att villkoren för att ett instrument ska kunna klassificeras som kärnprimärkapitalinstrument av bästa kvalitet, det vill säga bland CET 1-instrumenten, är uppfyllda.
- 60 Det ska konstateras att kontrollen av att villkoren i artikel 28 eller, i förekommande fall, artikel 29 i förordning nr 575/2013 uppfylls säkerställs bättre genom ett förfarande med förhandstillstånd än genom ett system där kontrollen av att vissa av dessa villkor är uppfyllda i första hand åligger kreditinstitutet självt, där den behöriga myndighetens kontroll endast sker i efterhand och inte nödvändigtvis är systematisk.
- 61 Sökandens övriga argument påverkar inte denna slutsats.

- 62 Detta gäller i första hand hänvisningen till den tolkning av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 som EBA eller Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) påstås ha förordat. I detta avseende är det tillräckligt att erinra om att en förvaltningsmyndighets tolkning av den relevanta lagstiftningen inte kan vara bindande för unionsdomstolen, som är ensam behörig att tolka unionsrätten enligt artikel 19 FEU (dom av den 13 december 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, punkt 75).
- 63 Detsamma gäller för det andra den omständigheten att lydelsen i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 senare har ändrats genom förordning nr 2019/876. Det är i detta avseende tillräckligt att understryka att även om det framgår av skäl 23 i förordning 2019/876 att syftet med denna ändring var att införa en ny, tydlig och öppen tillståndsprocess för klassificeringen av instrument i CET 1, går det inte att av detta dra några slutsatser angående den innebörd som denna bestämmelse hade innan den ändrades.
- 64 Sökandens första invändning kan således inte godtas.

– Den andra anmärkningen: Retroaktiv tillämpning av den nya lydelsen av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013

- 65 Sökanden har i sin replik i huvudsak understrukt att lydelsen i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 har ändrats genom artikel 1 punkt 15 i förordning nr 2019/876 från och med den 27 juni 2019. Sökanden anser att dess beteckning, mot bakgrund av denna nya lydelse av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013, inte längre utgör en överträdelse och att principen om retroaktiv tillämpning av mindre ingripande repressiv lag följaktligen innebär att artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 i ny lydelse ska tillämpas på sökanden.
- 66 ECB anser inte att denna invändning kan godtas.
- 67 Vad inledningsvis gäller frågan huruvida denna invändning kan tas upp till sakprövning i den del den framställdes i samband med repliken, ska det påpekas att även om det enligt artikel 84.1 i rättegångsreglerna i princip är förbjudet att återropa nya grunder under rättegången, är ett sådant förbud inte tillämpligt när det föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet. Eftersom förevarande anmärkning grundar sig på en rättslig omständighet som framkommit först under förfarandet, nämligen att artikel 1.15 i förordning 2019/876 trädde i kraft den 27 juni 2019, kan den följaktligen tas upp till sakprövning.
- 68 En sådan invändning kan emellertid inte, med hänsyn till omständigheterna i förevarande mål, leda till att det angripna beslutet ogiltigförklaras.
- 69 Principen om retroaktiv tillämpning av mindre ingripande repressiv lag utgör visserligen en allmän princip i unionsrätten (dom av den 11 mars 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punkt 59, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 3 maj 2005, Berlusconi m.fl., C-387/02, C-391/02 och C-403/02, EU:C:2005:270, punkterna 67–69, och dom av den 27 juni 2017, NC/kommissionen, T-151/16, EU:T:2017:437, punkterna 53 och 54), vilken numera är inskriven i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- 70 I artikel 49.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna föreskrivs följande:

”Ingen får fällas till ansvar för någon gärning eller underlåtenhet som vid den tidpunkt då den begicks inte utgjorde ett brott enligt nationell eller internationell rätt. Inte heller får ett strängare straff utmätas än som var tillämpligt vid den tidpunkt då brottet begicks. Om efter lagöverträdelsens begående ny lag stiftas som föreskriver ett lindrigare straff ska detta tillämpas.”

- 71 Dessutom kan principen om retroaktiv tillämpning av en mindre ingripande repressiv lag åberopas inte bara mot beslut om straffrättsliga påföljder i strikt mening, utan även mot administrativa sanktionsåtgärder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 mars 2007, Campina, C-45/06, EU:C:2007:154, punkterna 32 och 33, dom av den 11 mars 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, punkt 60, och dom av den 27 juni 2017, NC/kommissionen, T-151/16, EU:T:2017:437, punkt 54).
- 72 Tribunalen påpekar emellertid att principen om retroaktiv tillämpning av en mindre ingripande repressiv lag visserligen kan leda till att ett beslut ogiltigförklaras om det skett en ändring av tillämpliga bestämmelser efter det att omständigheterna i det aktuella fallet inträffat, men före antagandet av det angripna beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 juni 2017, NC/kommissionen, T-151/16, EU:T:2017:437, punkt 63), men den är inte relevant för kontrollen av lagenligheten av en rättsakt som antagits före nämnda ändring av de tillämpliga bestämmelserna, eftersom svarandeinstitutionen inte kan läggas till last för att ha åsidosatt rättsregler som ännu inte var tillämpliga.
- 73 Det är dessutom endast i samband med tribunalens utövande av sin behörighet att ändra storleken på den ålagda sanktionen, för det fall tribunalen har en sådan behörighet i enlighet med tillämpning av artikel 261 FEUF, i detta fall avseende de administrativa sanktionsåtgärder som ålagts av ECB med stöd av artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013, som en förändring av tillämpliga bestämmelser efter det angripna beslutet eventuellt skulle kunna beaktas. När ett sådant yrkande har framställts ankommer det på tribunalen att avgöra huruvida det, vid tidpunkten för dess avgörande, finns anledning att ersätta ECB:s bedömning med sin egen, så att sanktionsbeloppet blir lämpligt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 december 2015, Orange Polska/kommissionen, T-486/11, EU:T:2015:1002, punkt 67 och där angiven rättspraxis).
- 74 Det har emellertid inte framställts något yrkande vid tribunalen om ändring av storleken på den ålagda sanktionen, vilket sökanden uttryckligen bekräftade vid förhandlingen.
- 75 Den andra invändningen kan således inte godtas. Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den första grundens första del.

Den första invändningen i den första grundens andra del: Åsidosättande av artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013

- 76 I det angripna beslutet fann ECB att sökanden hade överträtt artikel 26.3 i förordning nr 575/2013, åtminstone av oaktsamhet i den mening som avses i artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013.
- 77 Sökanden anser att ECB har åsidosatt artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013 genom att fastställa att en överträdelse begåtts av oaktsamhet, trots att det inte kan anses att sökanden kände till eller borde ha känt till att dess beteende utgjorde en överträdelse. Sökanden har bland annat erinrat om att den har följt den tolkning som EBA och ACPR har förordat, trots att ECB inte har tillhandahållit några riktlinjer avseende artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 och att nästan alla kreditinstitut har gjort samma tolkning. Sökanden anser även att enbart en avvikande tolkning inte utgör ett fel och att den inte kunde ha varit medveten om att dess beteende utgjorde en överträdelse.
- 78 ECB har hävdat att denna invändning inte kan godtas.
- 79 I artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013 föreskrivs att "[i] de fall kreditinstitut, finansiella holdingföretag eller blandade finansiella holdingföretag uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot ett krav ... får ECB för att utföra de uppgifter som den tilldelas genom denna förordning ålägga administrativa sanktionsavgifter".

- 80 Som domstolen har haft tillfälle att understryka avser begreppet oaktsamhet en oavsiktlig handling eller underlåtenhet genom vilken den ansvariga personen åsidosätter sin omsorgsplikt (dom av den 3 juni 2008, Intertanko m.fl., C-308/06, EU:C:2008:312, punkt 75). Vid bedömningen av huruvida det föreligger en sådan oaktsamhet ska hänsyn bland annat tas till de aktuella bestämmelsernas komplexitet samt till det berörda företags yrkeserfarenhet och omsorg (se, analogt, dom av den 11 november 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, punkt 56).
- 81 Sökanden var, i egenskap av kreditinstitut, skyldig att iaktta stor försiktighet vid genomförandet av bestämmelserna i förordning nr 575/2013, genom att ägna särskild uppmärksamhet åt omfattningen av sina skyldigheter enligt dessa bestämmelser.
- 82 Även om artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 ännu inte tolkats av unionsdomstolen, kunde den exakta omfattningen av kreditinstitutens skyldigheter härledas från en noggrann analys av denna bestämmelse, vilket framgår av resonemanget i punkterna 53–60 ovan.
- 83 En sådan bedömning skulle ha lett sökanden till slutsatsen att EBA:s offentliggörande enligt tredje stycket i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 och den behöriga myndighetens tillstånd som anges i första stycket i den bestämmelsen avsåg två frågor som visserligen är konnexa, men åtskilda. Dels en kontroll av att det är godtagbart att klassificera ett kapitalinstrument som ett CET 1-instrument, dels konkret kontroll av att de villkor – bland annat avseende individuell räckvidd – som räknas upp i artikel 28 eller, i förekommande fall, i artikel 29 i nämnda förordning är uppfyllda.
- 84 ECB gjorde således en riktig bedömning när den slog fast att sökandens beteende var oaktsamt och drog slutsatsen att sökanden hade begått en överträdelse med tillämpning av artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013.
- 85 Denna slutsats påverkas inte av sökandens argument som i huvudsak avser att bolaget följde den tolkning som anges i inledningen till den förteckning som EBA offentliggjorde, vilken innebar att bolaget inte var skyldigt att begära förhandstillstånd från den behöriga myndigheten för att klassificera en kategori av instrument bland sina CET 1-instrument, när denna kategori av instrument fanns upptagen i den förteckningen.
- 86 Det har redan påpekats i punkt 62 ovan att EBA:s tolkning inte kan ha företräde framför lydelsen i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013.
- 87 Eftersom en av EBA:s uppgifter enligt artikel 8.1 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten) om ändring av beslut 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 2010, s. 12), är att ”bidra till en harmoniserad tillämpning av unionens rättsligt bindande akter, bland annat genom att delta i inrättandet av en gemensam tillsynspraxis”, är dess tolkning av förordning nr 575/2013 emellertid särskilt relevant, bland annat när unionsdomstolen ännu inte har tolkat en bestämmelse.
- 88 På samma sätt är det riktigt att en mening i punkt 4 i inledningen till förteckningen som offentliggjorts av EBA, betraktad för sig, skulle kunna ge intryck av att EBA anser att den omständigheten att ett kapitalinstrument är upptaget i den förteckning som EBA offentliggör innebär att det kan klassificeras bland CET 1-instrument, eftersom det preciseras att ”upptagandet av ett instrument i förteckningen innebär att det uppfyller kriterierna för att vara godtagbart för klassificering enligt förordning [nr 575/2013] och att samtliga organ i den aktuella medlemsstaten kan uppta det bland [CET 1-instrumenten]”.
- 89 En tolkning av denna mening i dess mer generella sammanhang borde ha föranlett sökanden att relativisera dess betydelse. Möjligheten att klassificera de kapitalinstrument som anges i den förteckning som offentliggjorts av EBA bland CET 1-instrumenten är nämligen inte ovillkorligt

angiven. Tvärtom hänvisas det till att det är nödvändigt att följa bestämmelserna i den nationella lagstiftningen och till det eventuella behovet av att erhålla tillstånd från de behöriga myndigheterna med tillämpning av förordning nr 575/2013. Även om meningens lydelse inte är helt tydlig, borde dock hänvisningen till ett eventuellt iakttagande av andra villkor eller ett tillstånd från de behöriga myndigheterna ha föranlett sökanden att fråga sig om den exakta omfattningen av sina skyldigheter enligt artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013.

- 90 Vidare ska det påpekas att sökanden den 18 april 2016 mottog ett e-postmeddelande med klagoranden från ECB avseende omfattningen av dess skyldigheter enligt artikel 26.3 i förordning nr 575/2013. I detta meddelande angav ECB att ett förhandstillstånd var nödvändigt innan kapitalökningarna klassificerades som CET 1-instrument och förtydligade vilka handlingar som skulle inges.
- 91 I motsats till vad sökanden har hävdats var innehållet i ECB:s e-postmeddelande av den 18 april 2016 otvetydigt när det gällde vilken tolkning av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 som ECB förordade.
- 92 Trots denna erinran vidhöll sökanden emellertid en avvikande och felaktig tolkning av sina skyldigheter enligt artikel 26.3 i förordning nr 575/2013, genom att den 30 juni 2016, i sitt offentliggörande av uppgifter enligt tredje pelaren och i den konsoliderade kvartalsvisa deklARATIONEN om kapitalbas och kapitalbaskrav, klassificera emissionerna 1–3 som sökanden gjort bland sina CET 1-instrument, innan ECB hade gett sökanden sitt tillstånd.
- 93 Sökanden har även i princip gjort gällande att oklarheten i artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 har föranlett vissa nationella myndigheter och många kreditinstitut att göra samma tolkning som sökanden, vilket förklarar den ändring av denna bestämmelse som gjordes genom förordning 2019/876.
- 94 En sådan omständighet, även om den antas vara riktig, visar emellertid inte att sökanden inte har förfarit oaktsamt.
- 95 Även om sådana omständigheter kan visa att vissa aktörer har stött på svårigheter vid tolkningen av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013, borde den försiktighet och omsorg som kan förväntas av ett kreditinstitut av sökandens storlek ha lett till en noggrann läsning av denna bestämmelse, vilket skulle ha gjort det möjligt för sökandebolaget att undanröja dessa tolkningssvårigheter vad gäller omfattningen av dess skyldigheter.
- 96 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första invändningen i den första grundens andra del.

Den andra grunden, som åberopats i andra hand: Åsidosättande av sökandens rätt att yttra sig

- 97 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att ECB har åsidosatt sökandens rätt att yttra sig genom att grunda det angripna beslutet på faktiska eller rättsliga omständigheter som sökanden inte haft tillfälle att yttra sig över under det administrativa förfarandet och har erinrat om att ECB, enligt artikel 22.1 i förordning nr 1024/2013, får grunda sina beslut endast på invändningar som de berörda parterna har fått tillfälle att yttra sig över, oavsett om dessa har påverkat parterna negativt. I detta avseende har sökanden särskilt kritiserat ECB för att den, för första gången i det angripna beslutet, gjorde en egen tolkning av EBA:s rapport av den 23 maj 2017, för att ha hänvisat till EBA:s ifrågasättande av "lojalitetsklausulen" i bolagets stamaktier och för att ha påstått att sökanden hade lämnat felaktiga uppgifter till marknaden om sin tillsynssituation.

- 98 Vad närmare bestämt gäller hänvisningen i det angripna beslutet till EBA:s ifrågasättande av "lojalitetsklausulen" och till ett påstått meddelande om felaktiga uppgifter på marknaden, anser sökanden att dessa har påverkat storleken på den sanktion som ålagts bolaget.
- 99 ECB har gjort gällande att inte någon av de faktiska eller rättsliga omständigheter som inte var nämnda i utkastet till sanktionsbeslut, men som förekommer i det angripna beslutet, kan ha påverkat sökandens rätt till försvar ogynnsamt eller varit avgörande för förfarandets utgång.
- 100 Det följer av fast rättspraxis att rätten till försvar ska iakttas i alla förfaranden som inleds mot en person och som kan leda till en rättsakt som går denne emot. Detta är en grundläggande princip i unionsrätten som ska säkerställas även när det saknas regler för det aktuella förfarandet (se beslut av den 12 maj 2010, CPEM/kommissionen, C-350/09 P, ej publicerat, EU:C:2010:267, punkt 76 och där angiven rättspraxis).
- 101 Artikel 22.1 i förordning nr 1024/2013 återspeglar denna princip, eftersom det där föreskrivs att ECB ska ge de personer som är föremål för förfarandet möjlighet att yttra sig och att ECB ska grunda sina beslut endast på invändningar som de berörda parterna har fått tillfälle att yttra sig över.
- 102 Denna princip förtydligas såväl i artikel 31, med rubriken "Rätten att bli hörd", som i artikel 126, med rubriken "Rättigheter i samband med förfarandet", i ramförordningen om SSM.
- 103 Artikel 31.1 i ramförordningen om SSM är tillämplig på alla tillsynsbeslut som "riktar sig till en part och som skulle påverka denna parts rättigheter negativt". I den artikeln föreskrivs en möjlighet för parten att före antagandet av beslutet skriftligen inkomma med synpunkter till ECB om sakförhållanden, invändningar och rättsliga grunder som är av relevans för ECBs tillsynsbeslut.
- 104 I artikel 126 i ramförordningen om SSM, som särskilt avser beslut om andra administrativa sanktioner än vite, föreskrivs följande:
- "1. Utredningsenheten ska efter det att en utredning är slutförd, men innan ett förslag till fullständigt utkast till beslut har utarbetats och lämnats till tillsynsnämnden, skriftligen informera den berörda enhet som står under tillsyn om utredningsresultaten och eventuella invändningar som har tagits upp.
2. I det meddelande som avses i punkt 1 ska utredningsenheten informera den berörda enhet som står under tillsyn om att den har rätt att lämna skriftliga inlagor till utredningsenheten om de faktiska resultaten och de invändningar som har framförts mot enheten, inklusive de specifika bestämmelser som ska ha åsidosatts, samt ange en rimlig tidsfrist för när dessa inlagor ska ha inkommit. ECB ska inte vara skyldig att beakta skriftliga inlagor som har inkommit efter det att den tidsfrist som utredningsenheten har fastställt har löpt ut."
- 105 I rättspraxis har det med avseende på artikel 27.1 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 FEUF] och [102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1), vars innebörd i huvudsak är identisk med innebörden i artikel 22.1 i förordning nr 1024/2013 och artikel 126 i ramförordningen om SSM, understrukits att kravet på iakttagande av rätten till försvar är uppfyllt dels när parterna tillställs ett meddelande om invändningar som klart redogör för samtliga anmärkningar som Europeiska kommissionen, på detta stadium i förfarandet, grundar sig på, dels om parterna inte läggs andra överträdelser till last i beslutet än de som nämnts i meddelandet om invändningar och om det i beslutet endast tas hänsyn till faktiska omständigheter som parterna har haft tillfälle att yttra sig över (se dom av den 24 maj 2012, MasterCard m.fl./kommissionen, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 266 och där angiven rättspraxis).
- 106 Enligt fast rättspraxis om iakttagande av rätten till försvar i förfaranden för att beivra överträdelser av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF kan denna uppgift ges kortfattat, och det slutliga beslutet behöver inte nödvändigtvis vara en kopia av meddelandet om invändningar, eftersom detta meddelande utgör

en förberedande handling vars bedömningar av faktiska och rättsliga omständigheter är preliminära. Det är således tillåtet att göra tillägg till meddelandet om invändningar mot bakgrund av parternas yttranden, om de däri anförda argumenten visar att parterna verkligen har kunnat utöva sin rätt till försvar. Kommissionen kan även mot bakgrund av det administrativa förfarandet ändra och lägga till argument avseende de faktiska och rättsliga omständigheterna till stöd för invändningar som den har formulerat (se dom av den 24 maj 2012, MasterCard m.fl./kommissionen, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 267 och där angiven rättspraxis).

- 107 Det följer av denna rättspraxis att ett tillägg till anmärkningarna således endast behöver meddelas de berörda för det fall utredningen föranleder kommissionen att lägga företagen nya handlanden till last eller påtagligt ändra bevisningen rörande de ifrågasatta överträdelserna (se dom av den 24 maj 2012, MasterCard m.fl./kommissionen, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 268 och där angiven rättspraxis).
- 108 Enligt den rättspraxis som är tillämplig på beivrande av överträdelser av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF har rätten till försvar åsidosatts när kommissionens administrativa förfarande skulle ha kunnat få en annan utgång på grund av institutionens felaktiga handlande. Ett sökandeföretag visar att ett sådant åsidosättande har skett, inte genom att bevisa att kommissionens beslut skulle ha haft ett annat innehåll, utan genom att bevisa att det hade kunnat försvara sig bättre om kommissionen inte hade handlat fel, exempelvis genom att det hade kunnat åberopa handlingar till sitt försvar som det hade nekats tillgång till under det administrativa förfarandet (se dom av den 24 maj 2012, MasterCard m.fl./kommissionen, T-111/08, EU:T:2012:260, punkt 269 och där angiven rättspraxis).
- 109 Samma principer är analogt tillämpliga på iakttagandet av rätten till försvar i ett förfarande som genomförs av ECB avseende en överträdelse av ett krav som följer av relevanta rättsakter som är direkt tillämpliga i unionsrätten enligt artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013.
- 110 Det ska för det första understrykas att den enda invändning som ECB har riktat mot sökanden – det vill säga att vissa kapitalinstrument utan tillstånd klassificerades bland sökandens CET 1-instrument, i strid med artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 – var klart formulerad redan i meddelandet om invändningar som sändes till sökanden den 22 december 2016.
- 111 För det andra har sökanden haft möjlighet att yttra sig över denna invändning, inte bara i samband med sitt svar på meddelandet, utan även i sitt yttrande över det utkast till beslut som ECB sände bolaget den 2 augusti 2017.
- 112 För det tredje ska det konstateras att de tre omständigheter som sökanden har kritiserat på grund av att de angetts för första gången i det angripna beslutet inte kan anses utgöra nya invändningar.
- 113 När det för det första gäller ECB:s hänvisning, i punkt 3.2.2.4 i det angripna beslutet, till EBA:s rapport av den 23 maj 2017, ska det påpekas att ECB nämnde den rapporten för att motivera att dess tolkning av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 var välgrundad. Denna fråga hade emellertid diskuterats ingående av parterna under det administrativa förfarandet. Det ska närmare bestämt understrykas att ECB gjorde denna hänvisning till svar på sökandens argument att EBA samma dag hade påpekat att artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 kunde tolkas på olika sätt.
- 114 Vad för det andra gäller omnämmandet i punkt 3.2.2.4 i det angripna beslutet att EBA ansåg att lojalitetsklausulen i sökandens stamaktier hindrade att de klassificerades som CET 1-instrument, är det tillräckligt att understryka att denna fråga avser huruvida sökandens stamaktier är förenliga med de villkor som anges i artikel 28 i förordning nr 575/2013 och att den saknar samband med ECB:s invändning mot sökanden, som uteslutande avser att denne åsidosatt artikel 26.3 i samma förordning.
- 115 För det tredje kan inte ECB:s omnämnande, i punkt 3.2.4 i det angripna beslutet, att iakttagandet av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013 "inte skulle ha [lett sökanden] att anmäla felaktiga uppgifter om sin tillsynssituation till de behöriga myndigheterna och till marknaden", anses utgöra en ny

invändning mot sökanden. Detta uttalande gjordes nämligen av ECB i samband med bedömningen av huruvida sökandens beteende var oaktsamt, till bemötande av sökandens påstående i sitt yttrande av den 30 augusti 2017 att denne hade agerat ”försiktigt och omsorgsfullt i syfte att förhindra felaktig kommunikation om den verkliga situationen avseende sin kapitalbas”.

- 116 När det, för det fjärde, gäller sökandens kritik att de omständigheter som angetts ovan i punkterna 114 och 115 påverkade storleken på den sanktionsavgift som ålagts bolaget, ska det påpekas att denna fråga inte rör lagenligheten av konstaterandet att sökanden gjort sig skyldig till en överträdelse, utan lagenligheten av sanktionsavgiftens belopp.
- 117 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden i den del den avser lagenligheten av konstaterandet att sökanden gjort sig skyldig till en överträdelse.
- 118 Mot bakgrund av det ovan anförda finner tribunalen att sökanden inte har visat att det angripna beslutet är rättsstridigt i den del det slås fast att sökanden begått en överträdelse.

Huruvida det angripna beslutet är lagenligt i den del sökanden åläggs en administrativ sanktionsavgift

- 119 Genom den andra invändningen i den första grundens andra del har sökanden hävdade att det, under omständigheterna i förevarande mål, strider mot rättssäkerhetsprincipen att ålägga en administrativ sanktionsavgift. Sökanden anser dessutom, i den första grundens tredje del, att den sanktionsavgift som påförts bolaget strider mot proportionalitetsprincipen. Slutligen har sökanden, såsom har påpekats i punkterna 98 och 116 ovan, i den andra grunden gjort gällande att vissa uppgifter som denne inte har yttrat sig över har inverkat på storleken på det bötesbelopp som ålagts, vilket innebär att dess rätt att yttra sig har åsidosatts.
- 120 I den första grundens tredje del har sökanden närmare bestämt bestritt inte bara proportionaliteten av själva beslutet att ålägga en sanktion, utan även sanktionsavgiftens storlek. När det gäller den sistnämnda har sökanden bland annat gjort gällande att den inte motsvarar 0,0015 procent av koncernen Crédit Agricoles omsättning, såsom anges i det angripna beslutet, utan ett belopp som är tio gånger högre. Sökanden har även kritiserat ECB för att inte ha följt den metod som den i sina inlagor påstår sig ha använt vid bedömningen av överträdelsens allvar. Vidare har sökanden understrukt att ECB, för första gången vid tribunalen, hävdade att den hade beaktat storleken på det aktuella kreditinstitutet vid fastställandet av sanktionsbeloppet, trots att något sådant skäl inte angavs i det angripna beslutet. Sökanden anser att ECB i detta sammanhang felaktigt har hänvisat till en bedömning av kreditinstitutens storlek grundad på det totala beloppet av deras tillgångar under förvaltning, snarare än på deras omsättning, och har gjort gällande att tribunalen under alla omständigheter inte kan beakta denna omständighet, eftersom den inte nämns i det angripna beslutet. Sökanden har tillagt att avsaknaden av denna faktor i det beslutet utgör en otillräcklig motivering som innebär att det angripna beslutet är rättsstridigt.
- 121 Tribunalen konstaterar inledningsvis att det, för att tribunalen ska kunna ta ställning till sökandens kritik, är nödvändigt att det angripna beslutet klargör skälen till att den sanktionsåtgärd som ålades sökanden fastställdes till 4 300 000 euro, motsvarande 0,015 procent av omsättningen för den koncern som sökanden tillhör.
- 122 Tribunalen anser att det är nödvändigt att inledningsvis pröva huruvida det angripna beslutet är tillräckligt motiverat vad gäller fastställandet av storleken på den ålagda sanktionsåtgärden.

- 123 Tribunalen erinrar om att i en talan om ogiltigförklaring utgör en grund om att den rättsakt vars lagenlighet har angripits saknar eller har bristande motivering en grund avseende tvingande rätt som unionsdomstolen ska pröva ex officio och som följaktligen kan åberopas av parterna när som helst under förfarandet (dom av den 13 december 2001, Krupp Thyssen Stainless och Acciai speciali Terni/kommissionen, T-45/98 och T-47/98, EU:T:2001:288, punkt 125).
- 124 Dessutom ska unionsdomstolens skyldighet att ex officio pröva en grund avseende tvingande rätt utövas mot bakgrund av den kontradiktoriska principen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 december 2009, kommissionen/Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, punkterna 59 och 60). I förevarande mål ska det påpekas att ECB vid förhandlingen hade tillfälle att yttra sig över huruvida det angripna beslutet var tillräckligt motiverat.
- 125 Vid förhandlingen gjorde ECB således gällande att det angripna beslutet var tillräckligt motiverat. Den förklarade i huvudsak att den hade tillämpat en metod i två steg för att fastställa sanktionsavgiftens belopp.
- 126 I ett första skede fastställs avgiftens grundbelopp. Utgångspunkten för detta grundbelopp är att bedöma den aktuella överträdelsens allvar genom att beakta överträdelsens inverkan på det berörda kreditinstitutets tillsynssituation och dess beteende. ECB har understrukit att denna omständighet återfinns i det angripna beslutet, eftersom det där hänvisas till det totala beloppet av de instrument som klassificerats på ett felaktigt sätt. På samma sätt betonas kreditinstitutets rättsstridiga beteende i det angripna beslutet, i vilket ECB insisterade på att sökanden borde ha känt till de skyldigheter som ålåg denne enligt artikel 26.3 i förordning nr 575/2013. När överträdelsens allvar har fastställts inkluderar ECB det totala beloppet av de tillgångar som kreditinstitutet förvaltar i ekvationen. Grundbeloppet beräknas således med beaktande av, i första hand, överträdelsens allvar och det totala beloppet av de tillgångar som förvaltas.
- 127 I ett andra steg justeras detta grundbelopp för att beakta eventuella förmildrande eller försvårande omständigheter. I förevarande mål har en förmildrande omständighet kommit sökanden till godo.
- 128 Vid förhandlingen gjorde ECB även gällande att den omständigheten att det angripna beslutet inte innehåller något klagande av vilken metod som gör det möjligt att fastställa den administrativa sanktionsavgiftens exakta belopp hade till syfte att bibehålla sanktionsåtgärdens avskräckande verkan. Det bör förhindras att kreditinstitutet kan förutse storleken på de sanktioner som kan åläggas, vilket skulle kunna minska incitamentet för att iaktta tillsynsbestämmelserna. ECB medgav att beaktandet av det sammanlagda beloppet av de tillgångar som står under sökandens förvaltning inte angavs i det angripna beslutet, men ansåg att detta inte utgjorde en otillräcklig motivering, eftersom det var fråga om en rent objektiv omständighet.
- 129 Enligt fast rättspraxis utgör motiveringsskyldigheten i artikel 296 andra stycket FEUF en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, som är hänförlig till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. I detta avseende krävs det att motiveringen är anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att göra sin prövning. Vad särskilt gäller skyldigheten att motivera individuella beslut har denna till syfte, utöver att göra det möjligt för domstolen att pröva beslutets lagenlighet, att ge den som berörs av beslutet tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om beslutet eventuellt är behäftat med ett fel som innebär att dess giltighet kan ifrågasättas (se dom av den 29 september 2011, Elf Aquitaine/kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkterna 146–148 och där angiven rättspraxis, dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkterna 114 och 115 och där angiven rättspraxis och dom av den 13 december 2016, Printeos m.fl./kommissionen, T-95/15, EU:T:2016:722, punkt 44).

- 130 Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda målet, rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten är riktad, eller andra personer som berörs av den, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (dom av den 29 september 2011, Elf Aquitaine/kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 150, dom av den 11 juli 2013, Ziegler/kommissionen, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punkt 116, och dom av den 13 december 2016, Printeos m.fl./kommissionen, T-95/15, EU:T:2016:722, punkt 45).
- 131 Det framgår även av rättspraxis att motiveringen i princip ska meddelas den berörde samtidigt med det beslut som går denne emot. En bristfällig motivering kan inte rättas till genom att den berörde underrättas om skälen för beslutet under förfarandet vid unionsdomstolarna (dom av den 29 september 2011, Elf Aquitaine/kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punkt 149, dom av den 19 juli 2012, Alliance One International och Standard Commercial Tobacco/kommissionen, C-628/10 P och C-14/11 P, EU:C:2012:479, punkt 74, och dom av den 13 december 2016, Printeos m.fl./kommissionen, T-95/15, EU:T:2016:722, punkt 46).
- 132 Vad närmare gäller motiveringen till den administrativa sanktionsavgift som ålagts enligt artikel 18.1 i förordning nr 1024/2103, ska det för det första erinras om att ECB har rätt att ålägga en administrativ sanktionsavgift som högst motsvarar 10 procent av den sammanlagda årsomsättningen för den koncern som den berörda juridiska personen ingår i.
- 133 Härav följer att ECB har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställandet av den administrativa sanktionsavgiften. I ett sådant fall är det enligt fast rättspraxis av än mer grundläggande betydelse att de garantier som enligt unionsrätten tillerkänns i administrativa förfaranden iakttas. Bland dessa garantier återfinns bland annat den berördes rätt att få beslutet i fråga tillräckligt motiverat. Det är endast om så är fallet som domstolen och tribunalen kan kontrollera huruvida de faktiska och rättsliga omständigheter föreligger som utövandet av den skönsmässiga befogenheten vilar på (dom av den 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14, och dom av den 6 november 2008, Nederländerna/kommissionen, C-405/07 P, EU:C:2008:613, punkt 56).
- 134 Med hänsyn till både det stora utrymme för skönsmässig bedömning som ECB har enligt artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013 och till de mycket höga belopp som kan åläggas i administrativa sanktionsavgifter, är skyldigheten att motivera beslut om påförande av en sådan avgift av särskild betydelse.
- 135 För det andra ska det anges att motiveringen av ett beslut om påförande av en sanktion ska göra det möjligt för tribunalen att bedöma huruvida beslutet är förenligt med unionsrätten, särskilt proportionalitetsprincipen och huruvida ECB har gjort en riktig bedömning av kriterierna i artikel 18.3 i förordning nr 1024/2013, i vilken det framhålls att sanktionen ska vara proportionerlig, effektiv och avskräckande.
- 136 För att en sådan kontroll ska kunna genomföras, krävs det att den metod som ECB använt för att fastställa sanktionsavgiftens belopp framgår i tillräcklig utsträckning av det angripna beslutets motivering (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 september 2006, Jungbunzlauer/kommissionen, T-43/02, EU:T:2006:270, punkt 91) samt att ECB:s viktning och betydelse av de omständigheter som beaktades i tillräcklig utsträckning framgår av samma motivering (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punkt 61).

- 137 För det tredje framgår det slutligen av den rättspraxis som anges ovan i punkt 130 att bedömningen av huruvida ett beslut är tillräckligt motiverat ska bedömas mot bakgrund av bland annat det sammanhang i vilket det antagits.
- 138 Det har således ansetts att när ett beslut av ECB utgör en förlängning av den administrativa omprövningsnämndens yttrande, kan förklaringarna i yttrandet beaktas vid prövningen av huruvida det angripna beslutet är tillräckligt motiverat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2019, Landescreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 92). Alltjämt med avseende på det sammanhang i vilket ett sådant beslut ingår, har det vid upprepade tillfällen slagits fast att ett beslut som ligger i linje med en fast beslutspraxis kan ges en kortfattad motivering, bland annat genom en hänvisning till denna praxis (dom av den 14 februari 1990, Delacre m.fl./kommissionen, C-350/88, EU:C:1990:71, punkt 15, och dom av den 8 november 2001, Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, punkt 28). På samma sätt kan svarandeinstitutionens offentliggörande av den metod som den avser att använda när den utövar sin befogenhet att fatta beslut inskränka dess skyldighet att motivera sina individuella beslut, i den mån den tillämpar denna metod.
- 139 I förevarande mål har det angripna beslutet emellertid inte antagits som en förlängning av ett yttrande från den administrativa omprövningsnämnden och det finns inte heller någon tidigare praxis vid ECB när det gäller påförandet av en administrativ sanktionsavgift med tillämpning av artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013. ECB har dessutom inte offentliggjort den metod som den avsåg att tillämpa för att fastställa storleken på de sanktionsavgifter som får åläggas enligt den bestämmelsen.
- 140 Frågan huruvida det angripna beslutet är tillräckligt motiverat ska därför bedömas endast på grundval av de skäl som anges i detta beslut.
- 141 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva huruvida ECB i förevarande mål har uppfyllt sin motiveringsskyldighet.
- 142 Punkt 4.1.2 i det angripna beslutet, har rubriken ”Sanktionsavgiftens storlek”, och har följande lydelse:
- ”För att fastställa den administrativa sanktionsavgiften har ECB beaktat följande omständigheter:
- 4.1.2.1. När det gäller överträdelsens allvar har ECB tagit hänsyn till att den enhet som står under tillsyn felaktigt inkluderat kapitalinstrument i sina CET 1-instrument med ett sammanlagt belopp på 2 088 miljoner [euro], vilket motsvarar 67 räntepunkter för [CET 1-kvoten] för den enhet som står under tillsyn, på konsoliderad basis, den 30 juni 2016. Den omständigheten att de flesta av de kapitalinstrument som felaktigt klassificerades som CET 1-instrument hade emitterats som utdelning till aktieägarna och således var identiska med de stamaktier som genererade dem beaktas även vid bedömningen av överträdelsens allvar.
- 4.1.2.2. ECB har dessutom beaktat den omständigheten att överträdelsen ägde rum under fem på varandra följande kvartalsvisa deklarationsperioder och tre uppgiftsrapporteringar enligt tredje pelaren åren 2015 och 2016.
- [4.1.2.3.] Vad gäller allvaret i den överträdelse som begåtts av den enhet som står under tillsyn anser ECB att överträdelsen har begåtts åtminstone av oaktsamhet. I synnerhet framgår det av de omständigheter som beskrivs i avsnitt 3.3 att det klandervärda handlandet är otillåtet. Den enhet som står under tillsyn har fått tillräckligt med tid för att anpassa sina transaktioner till de krav som fastställs i förordning (EU) nr 575/2013 och underrättades av ECB (den gemensamma tillsynsgruppen) om behovet av förhandstillstånd från ECB innan kapitalinstrumenten klassificerades som [CET 1-instrument]. Trots att den enhet som står under tillsyn kände till dessa krav fortsatte den emellertid att klassificera instrumenten utan erforderligt tillstånd.

4.1.2.4. ECB har som förmildrande omständighet även beaktat att ECB till följd av begäran från den enhet som står under tillsyn gav tillstånd att klassificera emissionerna som CET 1-instrument ...

Mot bakgrund av samtliga ovannämnda omständigheter, inklusive de argument som anförts av den enhet som står under tillsyn i dess skriftliga yttrande, och med beaktande av proportionalitetsprincipen, som är vägledande för ECB vid utövandet av dess befogenhet att ålägga sanktioner, fastställs den administrativa sanktionsavgiften till 4 300 000 euro, vilket motsvarar ungefär 0,0015 % av den sammanlagda årsomsättningen för räkenskapsåret 2017 för den koncern till vilken den enhet som står under tillsyn hör och garanterar en trovärdig och effektiv avskräckande verkan för att undvika att en sådan överträdelse begås i framtiden.”

- 143 I punkt 4.2.4 i det angripna beslutet tillade ECB att ”den administrativa sanktionsavgiften inte [översteg] 10 procent av den sammanlagda årsomsättningen för den koncern som står under tillsyn [vilken sökanden tillhörde], för det räkenskapsår som föregick [det angripna] beslutet”.
- 144 Tribunalen konstaterar att denna del av det angripna beslutet inte innehåller några närmare uppgifter om den metod som tillämpades av ECB för att fastställa storleken på den ålagda sanktionsavgiften, utan endast lyfter fram några överväganden om överträdelsens allvar, dess varaktighet, svårighetsgraden av den överträdelse som lagts sökanden till last och en försäkran om att en förmildrande omständighet skulle ha beaktats.
- 145 Såsom de är formulerade gör punkterna 4.1.2.1–4.1.2.4 i det angripna beslutet det inte möjligt för sökanden att förstå den metod som ECB förespråkar eller för tribunalen att utöva sin lagenlighetsprövning av den ålagda sanktionsavgiften.
- 146 Den omständigheten att ECB i sitt svaromål och därefter vid förhandlingen har förklarat vilken metod den skulle ha tillämpat kan inte avhjälpa denna brist, eftersom ECB, enligt den rättspraxis som anges i punkt 131 ovan, inte kunde rätta till en otillräcklig motivering genom att under förfarandet vid tribunalen ange skälen till beslutet. Sökanden hade för övrigt rätt att känna till metoden för att beräkna storleken på den ålagda sanktionsavgiften, utan att behöva väcka talan vid tribunalen.
- 147 Dessutom ges i punkterna 4.1.2.1–4.1.2.4 i det angripna beslutet inte de minimiupplysningar som skulle ha gjort det möjligt att förstå och kontrollera relevansen och viktningen av de omständigheter som ECB beaktade vid fastställandet av avgiftsbeloppet.
- 148 Även om ECB i punkt 4.1.2.1 i det angripna beslutet, som avser överträdelsens allvar, underströk att de kapitalinstrument som klassificerats utan tillstånd motsvarade 67 räntepunkter för sökandens CET 1-kvot, gav den inte någon ytterligare förklaring till hur allvarlig en sådan överträdelse var med avseende på iakttagandet av sökandens tillsynskrav.
- 149 I samma punkt i det angripna beslutet framhöll ECB den omständigheten att merparten av de felaktigt klassificerade kapitalinstrumenten hade emitterats som utdelning till aktieägarna och underströk att det var en omständighet som beaktats vid bedömningen av överträdelsens allvar. Inte heller i detta avseende har emellertid någon förklaring lämnats vad gäller den inverkan som detta konstaterande haft på fastställandet av storleken på den sanktionsavgift som ålagts klaganden.
- 150 Även om ECB i punkt 4.1.2.4 i det angripna beslutet försäkrat att den, som en förmildrande omständighet, beaktade den omständigheten att ECB slutligen tillät sökanden att klassificera de aktuella instrumenten bland sina CET 1-instrument, finns det ingen uppgift om den viktning som ECB gjorde av denna omständighet vid fastställandet av det slutliga avgiftsbeloppet.
- 151 Det ska vidare påpekas att ECB endast nämnde storleken på den koncern som sökanden tillhörde, och inte sökandens storlek, trots att endast sökanden hölls ansvarig för överträdelsen.

- 152 Tribunalen konstaterar att ECB, genom att inte i det angripna beslutet ange storleken på det kreditinstitut som gjort sig skyldigt till den aktuella överträdelsen, har underlåtit att nämna en omständighet som enligt dess egna uppgifter vid tribunalen var särskilt relevant för fastställandet av avgiftsbeloppet.
- 153 Att uppgift om det berörda kreditinstitutets storlek saknas hindrar nämligen tribunalen från att pröva ECB:s bedömning av kriterierna om effektivitet, proportionalitet och avskräckande verkan i artikel 18.3 i förordning nr 1024/2013.
- 154 Vid tribunalen har ECB hävdad att den vid fastställandet av sanktionsavgiftens belopp hade beaktat den berörda enhetens storlek i form av det totala beloppet av tillgångar under förvaltning. Med tillämpning av den rättspraxis som anges i punkt 131 ovan och av skäl liknande dem som angetts i punkt 146 ovan, kan emellertid en förklaring som lämnas i detta skede inte beaktas vid bedömningen av huruvida ECB iakttagit sin motiveringsskyldighet.
- 155 Den omständighet, som ECB framhöll vid förhandlingen, att det påstås vara fråga om en ”objektiv” omständighet kan för övrigt inte befria ECB från skyldigheten att förtydliga denna omständighet i det angripna beslutet, om inte annat för att förklara på vilket sätt och med vilken viktning den beaktats vid fastställandet av storleken på den sanktionsavgift som ålades det aktuella kreditinstitutet.
- 156 Av det ovan anförda följer att den sanktion som ålagts sökanden är bristfälligt motiverad och därför ska ogiltigförklaras, utan att det är nödvändigt att avgöra de övriga invändningar som anförts i detta avseende.
- 157 Eftersom ECB:s bedömning av storleken på den administrativa sanktionsavgiften kan avskiljas från det angripna beslutet i övrigt, ska detta endast ogiltigförklaras i den del sökanden åläggs en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro.

Rättegångskostnader

- 158 Enligt artikel 134.3 i rättegångsreglerna ska vardera rättegångsdeltagaren bära sina rättegångskostnader, om deltagarna ömsom tappar målet på en eller flera punkter.
- 159 I förevarande mål har sökanden delvis tappat målet och delvis vunnit bifall, eftersom det angripna beslutet endast ogiltigförklaras i den del sökanden åläggs en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro. Under dessa omständigheter anser tribunalen att det med hänsyn till omständigheterna i det aktuella målet är skäligt att vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

- 1) **Beslut ECB/SSM/2018-FRCAG-75 som fattats av Europeiska centralbanken (ECB) den 16 juli 2018 ogiltigförklaras i den del som Crédit agricole SA åläggs en administrativ sanktionsavgift på 4 300 000 euro.**
- 2) **Talan ogillas i övrigt.**
- 3) **Crédit agricole ska bära sina rättegångskostnader.**
- 4) **ECB ska bära sina rättegångskostnader.**

Papasavvas

Tomljenović

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nömm

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 2020.

Underskrifter

Justicesekreterare
E. Coulon

Ordförande

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten	2
Förfarandet och parternas yrkanden	4
Rättslig bedömning	4
Huruvida det angripna beslutet är lagenligt i den del det slås fast att sökanden gjort sig skyldig till en överträdelse	5
Den första grundens första del: Felaktig rättstillämpning vid tolkningen och tillämpningen av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013	5
– Den första invändningen: Felaktig tolkning och tillämpning av artikel 26.3 första stycket i förordning nr 575/2013, i den lydelse som var tillämplig vid tidpunkten för de omständigheter som lades sökanden till last	5
– Den andra anmärkningen: Retroaktiv tillämpning av den nya lydelsen av artikel 26.3 i förordning nr 575/2013	9
Den första invändningen i den första grundens andra del: Åsidosättande av artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013	10
Den andra grunden, som åberopats i andra hand: Åsidosättande av sökandens rätt att yttra sig	12
Huruvida det angripna beslutet är lagenligt i den del sökanden åläggs en administrativ sanktionsavgift ..	15
Rättegångskostnader	20